

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. S.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2022, č. j. MV-6549-2/OAM-2022,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2022, č. j. MV-6549-2/OAM-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně zopakoval některé skutečnosti, které uváděl již v rámci správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2014 kvůli začátku války na Ukrajině,

- a že kvůli válce ztratil všechno, včetně otce, matky, bytu a veškerého majetku. Dále shrnul, že dne 10. 1. 2022 podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, neboť se objevily nové skutečnosti, které nebyly zkoumány v přechozích řízeních o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Na Ukrajině totiž podle něj došlo ke změně situace.
3. Následně žalobce v podané žalobě označil napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího řízení. Obecně namítl, že celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní, a že žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem České republiky a zásadami a principy činnosti správních orgánů. Taktéž podle něj žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a vyložil zákon chybně.
 4. Dále žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o zastavení řízení o jeho další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, a rovněž namítl, že žalovaným použité informace nejsou aktuální, k čemuž dodal, že žalovaný by měl při rozhodování o udělení či neudělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemi původu a přesně a úplně zjistit skutečný stav věci.
 5. Poté žalobce podotkl, že ministr zahraničí v úterý doporučil českým občanům, aby kvůli možnosti náhlého zhoršení bezpečnostní situace nejezdili na sever a východ Ukrajiny. U hranic Ukrajiny se také podle žalobce shromáždili ruští vojáci a panují obavy z invaze. Uvedl rovněž, že Spojené státy americké nařídily rodinám zaměstnanců velvyslanectví na Ukrajině, aby zemi kvůli hrozící ruské invazi opustily, a že Rusové spustily postupný odjezd již před týdnem. Stahovat zaměstnance ze zastupitelských úřadů začala také Velká Británie, Austrálie, Kanada a Nový Zéland. Izrael poté zvažuje nabídnout evakuaci židům v pravděpodobné ruské okupační zóně.
 6. Na závěr své žaloby tedy žalobce dodal, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože mu tam hrozí reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodní nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. S ohledem na uvedené skutečnosti tak navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 3. 2022 shrnul obsah žalobcem podané žaloby a uvedl, že napadené rozhodnutí je třeba k datu jeho vydání považovat za zákonné a odpovídající skutkovému stavu. Přitom v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu.
8. Dále žalovaný zdůraznil, že s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí nemohl hodnotit situaci, která nastala až po tomto datu, tedy nemohl zohlednit invazi Ruské federace a následné rozpoutání války na území Ukrajiny. Tato situace podle něj bude předmětem soudního přezkumu s cílem posoudit důvodnost žaloby právě z tohoto hlediska.
9. Závěrem svého vyjádření tak žalobce uvedl, že podanou žalobou nebylo napadené rozhodnutí hodnotící stav k datu svého vydání zpochybněno. Navrhl proto zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl, pokud s ohledem na vyhodnocení současného stavu na Ukrajině nedospěje k jinému závěru v rámci *ex nunc* přezkumu.

IV. Obsah správního spisu

10. Zdejší soud na tomto místě podotýká, že správní spis mu byl předložen v poměrně nepřehledném stavu, přičemž spisová dokumentace nebyla zcela řádně vedena

- a žurnalizována. Jednotlivé listy spisu nebyly číslovány a spis navíc neobsahoval žádný spisový přehled. Přesto z něj zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 10. 1. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které poskytl údaje o svém jméně, příjmení, datu narození a státní příslušnosti. Dále k této žádosti uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2014 z důvodu začátku války na východě Ukrajiny, přičemž město X v Luhanské oblasti bylo Rusy okupováno jako první. Kvůli válce vše ztratil, a to i otce, matku, byt a veškerý majetek. V roce 2015 mu byla v České republice udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany na 24 měsíců. Rovněž vysvětlil, že opakovanou žádost podává proto, že se objevily nové skutečnosti, které nebyly zkoumány v prvním řízení o mezinárodní ochraně. Konkrétně podle něj došlo ke změně situace v zemi jeho původu. K tomu podotkl, že podle rozvědky USA plánuje Ruská federace vojenskou ofenzivu proti Ukrajině, přičemž akce by měla začít již v lednu 2022 a účastnit by se jí mělo 175 tisíc vojáků. V této souvislosti odkázal také na příspěvek odborníka na kyberbezpečnost D. A., publikovaný na sociální síti Twitter, zabývající se hrozbou ruské invaze na Ukrajinu. Následně dodal, že se nemůže na Ukrajinu vrátit, protože mu tam hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dále uvedl, že opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podává i z humanitárních důvodů, jelikož v České republice pobývá již 8 let a má zde zázemí a přítelkyni, která s ním žije ve společné domácnosti a bylo jí uděleno povolení k trvalému pobytu. Jeho nucený odjezd by tak byl nepřiměřeným zásahem do jejich soukromého a rodinného života.
 12. Součástí správního spisu poté byla rovněž kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-547/ZA-ZA04-HA18-2014, jímž byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ustanovení § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. Taktéž byla do správního spisu založena i kopie rozhodnutí ze dne 17. 3. 2017, č. j. OAM-547/ZA-ZA04-ZA17-PD1-2014, jímž žalovaný podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu rozhodl, že doplňková ochrana se žalobci neprodlužuje (z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 2. 2020, č. j. 2 Az 36/2017-28, a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 80/2020-30, pro její opožděnost).
 13. Dále se ve správním spisu nacházela rovněž kopie rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2021, č. j. OAM-275/ZA-ZA12-K02-2021 (dále jen „**předchozí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany**“), kterým žalovaný podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jelikož tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí se poté podává, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že v České republice žije již 7 let, zemřeli mu rodiče a na Ukrajinu se nemá kam vrátit. Rovněž žádal z důvodu, že na Ukrajině je válka, která se zhoršuje. Z úřední činnosti je poté zdejšímu soudu známo, že předchozí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 4 Az 34/2021-36, který nabyl právní moci dne 31. 10. 2022. V odůvodnění tohoto rozsudku zdejší soud uvedl, že dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí by žaloba úspěšná nebyla, nicméně s ohledem na nutnost *ex nunc* posouzení shledal žalobu důvodnou, jelikož na Ukrajině došlo k podstatné změně bezpečnostní situace,

když na velké části jejího území po invazi Ruské federace vypukl dne 24. 2. 2022 mezinárodní ozbrojený konflikt.

14. Za účelem posouzení další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil také písemný materiál ze dne 30. 6. 2021, označený jako „Ukrajina, Informace OAMP - Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“. Z tohoto písemného materiálu se Ukrajina podává jako bezpečná země s výjimkou části Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, kterýžto je ovšem *de facto* integrován do Ruské federace. Bezpečnostní situace na Ukrajině se od roku 2015 relativně uklidnila a nadále zůstávala klidná, s výjimkou situace na východě země, přičemž bezpečnostní incidenty se soustřeďovaly k tzv. linii dotyku. Intenzita bojů se však od roku 2015 výrazně snížila.
15. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí, v němž shrnul dosavadní řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany a poté dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 1. 2022.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících právních předpisů.
17. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
18. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.*
19. Podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu *podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na*

místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

20. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, což ostatně nerozpорије ani žalobce. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, řešil Nejvyšší správní soud otázku odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž uvedl: „*Na odůvodnění tohoto rozhodnutí [pozn. zdejšího soudu: o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany] je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.*“ (Viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017-44.)
21. Ohledně opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany poté Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, uvedl: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

22. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52 poté Nejvyšší správní soud uvedl: *„Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
23. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je třeba klást nároky formulované ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. I v případě dalších opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak má správní orgán povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi jeho původu k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen další opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.
24. Srovnáním důvodů uvedených žalobcem již v řízeních o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o jeho současné další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany uváděné žalobcem v rámci řízení o jeho současné další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již byly předmětem zkoumání v řízeních o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce totiž jak své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak svou současnou další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil toliko špatnou bezpečnostní situací na Ukrajině související s konfliktem na východě země, mírou integrace na území České republiky a také nedostatečným zázemím na území Ukrajiny. Nad rámec těchto důvodů poté žalobce v rámci řízení o své současné další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poukazoval pouze na změnu pobytového statusu svojí družky, která však nemůže být sama o sobě novou azylově relevantní skutečností odůvodňující opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak rovněž správně dovodil žalovaný, a také na změnu situace na Ukrajině, již argumentoval též v podané žalobě.
25. Žalovaný se však ke dni vydání napadeného rozhodnutí řádně zabýval i tím, zda nedošlo na Ukrajině k takové podstatné změně okolností, jež by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou ostatně zmiňoval i žalobce. Za tímto účelem si žalovaný opatřil dostatečné, relevantní a aktuální

informace o zemi původu splňující požadavky judikatury kladené na tyto informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Po vyhodnocení shromážděných podkladů a tvrzení žalobce poté dospěl k závěru, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nedošlo na Ukrajině k podstatným a relevantním změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany žalobci. S tímto závěrem žalovaného učiněným ke dni vydání napadeného rozhodnutí se zdejší soud ztotožňuje. Z opatřených informací o zemi původu totiž vyplynulo, že situace ohledně konfliktu na východě Ukrajiny se od roku 2015 relativně uklidnila, bezpečnostní incidenty se soustřeďovaly k tzv. linii dotyku a intenzita bojů se od roku 2015 výrazně snížila, přičemž na Ukrajině se nejednalo o tzv. totální konflikt. Ostatně v této souvislosti musí zdejší soud podotknout, že k obdobnému závěru dospěl též Nejvyšší správní soud, a to např. i v usnesení ze dne 26. 1. 2022, č. j. 10 Azs 508/2021-30, vydaném až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaným. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konkrétně dovodil, že „na Ukrajině se nejedná o tzv. totální konflikt, který by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu přítomnosti kdekoli na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 19. 1. 2021, čj. [6 Azs 286/2020-43](#), či ze dne 29. 6. 2021, čj. [2 Azs 71/2021-26](#) a tam citovanou judikaturu). NSS si je vědom složité bezpečnostní situace v Doněcké a Luhanské oblasti. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že na Ukrajině existuje reálná, přiměřená a smysluplná možnost vnitřního přesídlení; k možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině viz např. usnesení ze dne 25. 6. 2020, čj. [9 Azs 64/2020 - 43](#), bod 16, s citacemi další judikatury.“ Na uvedeném závěru poté nemohly ke dni vydání napadeného rozhodnutí ničeho změnit ani žalobcem odkazované spekulativní obavy týkající se možného napadení Ukrajiny ze strany Ruské federace (přestože tyto obavy se ve skutečnosti následně potvrdily), když konflikt na východě země byl izolovaný a navíc i v dotčených oblastech byla jeho intenzita v průběhu času značně kolísavá (srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Azs 12/2020-52).

26. Zdejší soud tak shrnuje, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl správný závěr žalovaného, že žalobce ve své další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí i závěr žalovaného o tom, že od předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedošlo na Ukrajině k žádné zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost současné další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
27. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s další opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany ke dni vydání napadeného rozhodnutí řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč tuto žádost meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když řízení o této žádosti zastavil podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu.
28. Stejně jako v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 4 Az 34/2021-36, však musel zdejší soud naproti výše uvedenému zohlednit při přezkumu napadeného rozhodnutí v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35) okolnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí.

Zdejší soud totiž nemohl nevidět, že od 24. 2. 2022 na velké části území Ukrajiny po jejím napadení Ruskou federací probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt. V důsledku tohoto konfliktu z Ukrajiny odešly do okolních států milióny uprchlíků a další stále utíkají. Jde o válečný konflikt dvou států, který nemá v Evropě po roce 1945 svým rozsahem, intenzitou bojů a dopadem na dotčené civilní obyvatelstvo obdobu. Přestože žalobce na tuto skutečnost sám nepoukázal, zdejší soud k ní přihlédl z vlastní iniciativy. Zohlednil přitom závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlídnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, a to např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu tohoto žadatele.

29. Zdejší soud má rovněž za to, že v současné době probíhající válečný konflikt na Ukrajině v důsledku jejího napadení Ruskou federací dne 24. 2. 2022 je skutečností dnes již obecně známou (tzv. notoriitou), kterou není třeba dokazovat.
30. Závěry žalovaného o absenci důvodů pro opakované (meritorní) posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak již s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině neobstojí a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, bude vyžadovat rozsáhlé doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
31. Podle zdejšího soudu by návrat žalobce do země původu v současné době mohl být v rozporu s mezinárodními závazky, konkrétně pak se všeobecně uznávanou zásadou *non-refoulement*. K tomu zdejší soud přiměřeně odkazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 3 Azs 379/2021-48.
32. Žalovaný se tedy v dalším řízení s ohledem na změnu bezpečnostní situace, ke které zdejší soud přihlédl, přestože nastala až po vydání napadeného rozhodnutí, zaměří na meritorní posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a to i s přihlédnutím k závěrům uvedeným v tomto rozsudku výše. Na místě patrně nebude ani případný postup podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, protože Ukrajinu nyní nelze považovat za bezpečnou zemi původu.
33. Zdejší soud nepředjímá, jak žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně posoudí, jakkoliv důvodné obavy z vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu svědčí (při splnění dalších podmínek) udělení doplňkové ochrany podle ustanovením § 14a ve spojení s ustanovením § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
34. Zdejší soud si je jistě vědom i existence prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a také ustanovení § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaný invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého *podá-li cizinec, kterému byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona, žádost o udělení mezinárodní ochrany nebo je-li v době podání žádosti o dočasnou ochranu podle tohoto zákona vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, řízení ve věci mezinárodní ochrany se přerušuje po dobu trvání dočasné ochrany podle tohoto zákona; o tom se učiní záznam do spisu ve věci mezinárodní ochrany. Cizinec není v postavení žadatele o udělení*

mezinárodní ochrany. To nicméně nemůže nic změnit na závěru, že v současné situaci není možné řízení o další opakované žádosti žalobce zastavit podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, **neboť** s ohledem na aktuální situaci vyžaduje skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, rozsáhlé a zásadní doplnění. Na závěr je již pouze nutné dodat, že ačkoliv žalobce výslovně žádal nařízení jednání, rozhodl zdejší soud ve věci samé bez jednání, neboť rozhodl právě podle citovaného ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jež takový postup umožňuje, když současně nepovažoval v tomto případě nařízení jednání za nezbytné.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalobce ve věci sice měl plný úspěch, proto by mu jinak náhrada nákladů řízení v zásadě náležela, avšak v tomto případě uspěl pouze na základě výjimečných skutečností, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a tudíž je žalovaný nemohl při svém rozhodování zohlednit. Tuto situaci pak lze nepochybně považovat za důvod zvláštního zřetele hodný, pro který soud může výjimečně náhradu nákladů **řízení nepřiznat** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022-31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 357/2021-23). Žalovaný poté neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [§ 32 odst. 7 písm. a) zákona o azylu].

V Praze, dne 28. února 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce